

Nad ránem vodcházíš, a noc ji jenom znáš, proč pak se vytrácíš
Jestlipak víš, když ji opouštíš, kolik má náušnic?

Nemůžeš vodejít a čaj s ní nevypít, dát pláč do jejích ran.
Něco je mříž a něco stín a mezi tím ty nemilován!

Dej tvář ji do dlaní a vzdej se na chvíli, přestaň se lásky bát
.
Pak pochopíš, že není míst, že nejdál seš tam, kam rád se vrací
š!